

Misèria hispana a Los Angeles.

exàmens d'anglès i d'història nord-americana per a aconseguir el permís de residència.

El resultat previst és que el nombre d'amnistiats serà inferior al previst. A l'administració EUA només li quedaran dues alternatives: continuar fent els ulls grossos o provocar una sobtada escassetat de mà d'obra barata. El que sí que han previst els redactors de la llei és un mecanisme que n'assegure el compliment, amb independència de la capacitat dels funcionaris per a controlar diversos milions d'il·legals que ja han creuat la frontera i els prop de 5.000 que ho intenten cada dia. Es tracta de pressions, multes i amenaces de tancament que planen sobre els empresaris que donen treball a immigrants sense documentació.

Tècnics del Col·legi de Mèxic, la institució d'estudis socials i polítics més prestigiosa del país, consideren que la llei serà utilitzada com a instrument de pressió sobre els governs llatinoamericans, més que no aplicada estrictament. Els Estats Units no poden prescindir de sobte de tota aquesta massa laboral.

Caldrà esperar un parell d'anys per veure els veritables resultats de la llei, perquè no s'ha previst una deportació massiva, sinó un degoteig constant d'expulsions. Els primers efectes són, per descomptat, desastrosos. La població de les ciutats mexicanes frontereres, com Nogales, Mexicali o El Paso, creix dia a dia de manera incontrolada nodrint-se d'expulsats i d'acabats d'arribar que esperen una oportunitat per creuar a l'altre costat.

Per a un país com ara Mèxic, que ha de suportar una inflació entre el 100 i el 150 per cent anual, amb un deute extern «per càpita» de 160.000 pessetes, equivalent al salari de quinze mesos

d'un obrer, i amb un atur real que s'estima al voltant del 50 per cent, l'arribada de dos, tres o quatre milions de nous desocupats constitueix una catàstrofe.

En els cercles de periodistes de Mèxic D.F. s'especula que el govern del PRI pugui estar negociant amb Washington la «venda» de la Baja California. La venda de la Baja California es traduiria, en la pràctica, en la conversió de la península en una gran zona franca on les empreses nord-americanes podrien instal·lar-se sense impostos i tindrien accés a mà d'obra a preu mexicà: uns vuitanta dòlars al mes.

El Salvador també ha tractat de ne-

gociar amb Washington un tracte especial per als seus ciutadans. Napoleón Duarte argumenta que l'arribada d'entre 100.000 i 500.000 salvadorens, unida a les seqüeles econòmiques del recent terratrèmol, li posarien molt difícil aconseguir la victòria sobre la guerrilla.

Fins ara les autoritats d'immigració es mostren inflexibles: les úniques excepcions a l'aplicació de la Llei Simpson seran els cubans de Miami i, en una mesura inferior, els haitians. Per descomptat —puntualitzen les autoritats d'immigració— els contres nicaragüencs no es veuen afectats. Ells tenen estatut de refugiats polítics.

¿Per què s'han embarcat l'administració Reagan i el Congrés en una llei que encarirà el preu de la mà d'obra en el camp i els serveis, que provocarà un augment de la delinqüència i que entorbolirà les relacions amb països veïns?

A Nova York, Califòrnia i Florida hi ha prou hispans per a mantenir una desena de diaris i quatre cadenes de televisió. A Texas, Nuevo Méjico i el sud d'Arizona quasi un terç de la població és hispana. Els llatins es reproduïen vuit vegades més de pressa que els anglòfons. En només trenta anys el nombre de llatins pot ser superior al de saxons en totes les ciutats importants del país, llevat de Chicago i Washington.

I els hispans són el graó inferior de la societat americana, molt per davall dels negres i dels immigrants il·legals procedents d'altres regions del món. □

EL CAS OLDFIELD REMOU L'OPINIÓ PÚBLICA EN PLENA ETAPA PRE-ELECTORAL

La sexualitat d'un espia britànic

Sis anys després de la seua mort, Margaret Thatcher ha reconegut davant la Cambra dels Comuns el «cas Oldfield», cap del Servei d'Intel·ligència Britànic que va dimitir del seu càrrec acusat d'homosexualitat. Espionatge i sexe han tornat a provocar l'escàndol al Regne Unit.

Conxa Rodríguez (Londres)

Margaret Thatcher ho reconegué davant la Cambra dels Comuns, i la premsa accelerà màquines: Maurice Oldfield, ex-cap de l'MI6, era homosexual. Espionatge i sexe, els dos ingredients que solen provocar els escàndols al Regne Unit.

Cap cosa no engresca més la premsa i l'opinió pública britànica que els

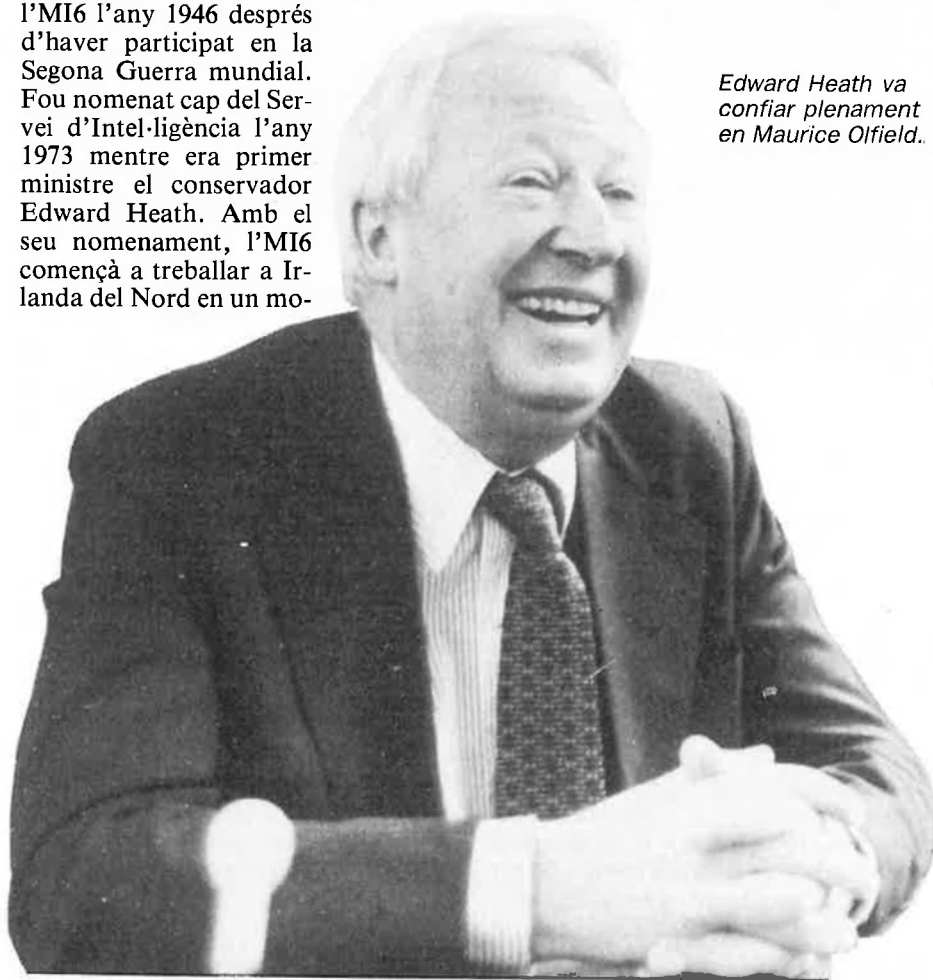
escàndols de sexe i espionatge. En el cas de Maurice Oldfield s'han ajuntat les dues coses i les especulacions no han parat fins que la primera ministra Margaret Thatcher ha donat les oportunes explicacions davant el Parlament reconeixent l'homosexualitat de l'ex-cap del MI6, Servei d'Intel·ligència britànic, però afegint que les relacions sexuals de l'agent no posaren en perill la seguretat del cos informatiu. La matei-

xa Margaret Thatcher havia encarregat a Maurice Oldfield l'any 1979 que ocupés el lloc de coordinador dels Serveis d'Informació britànics a Irlanda del Nord. A partir d'aquell moment, començaria el «calvari» per a l'espia, que un any després, 1980, oferia la seva dimissió a sir Robert Armstrong, secretari de l'executiu, i a Lord Rothschild, pel que ell anomenava «delictes menors de joventut». El darrer any de la seva vida, Maurice Oldfield, angoixat per les especulacions periodístiques, el passà malalt fins la seva mort l'any 1981.

Maurice Oldfield havia ingressat a l'MI6 l'any 1946 després d'haver participat en la Segona Guerra mundial. Fou nomenat cap del Servei d'Intel·ligència l'any 1973 mentre era primer ministre el conservador Edward Heath. Amb el seu nomenament, l'MI6 començà a treballar a Irlanda del Nord en un mo-

la història de l'ex-agent, han sortit a la llum les activitats secretes dels Serveis d'Intel·ligència britànica, entre les quals s'inclou un complot per assassinar Ian Paisley, un dels líders protestants d'Irlanda del Nord. El mateix Paisley preguntava a les acaballes d'abril davant el Parlament de Westminster què havia de fer com a diputat si membres de les mateixes forces de seguretat havien planejat desacreditar-lo i assassinar-lo. Maurice Oldfield se'n sortia bé de la seva estada a Irlanda del Nord i es retirava amb el bagatge de dur una llarga tren-

Edward Heath va confiar plenament en Maurice Oldfield.

ment en què s'especulava una negociació amb l'IRA de la qual tenia el seguiment IMI5, l'altra branca dels Serveis d'Intel·ligència britànics. La rivalitat entre les dues branques i la mateixa policia féu saltar els anys 1974 i 1975 les primeres especulacions sobre l'homosexualitat de Maurice Oldfield, que l'any 1978 es retirava d'Irlanda del Nord i de l'espionatge oficial.

La tasca de l'MI5 en la dècada dels 70 a Irlanda del Nord ha estat considerada com una de les etapes més «glorioses» dels Serveis d'Informació britànics, que arribaren a falsificar comptes de bancs per desacreditar líders polítics protestants. Ara, arran de

tena d'anys al servei dels diferents governs del Regne Unit. Però a l'any següent, 1979, amb l'arribada dels conservadors al número 10 de Downing Street, encapçalats per Margaret Thatcher, els serveis de Maurice Oldfield foren requerits novament per la primera ministra, i l'ex-agent tornava a ser enviat a Irlanda del Nord com a coordinador de Seguretat, un càrrec que s'havia creat nou. Pocs mesos en la nova funció que l'encomanà la mateixa primera ministra xafarien la trentena d'anys de lleialtat al Regne Unit. L'MI5 i la policia d'Irlanda del Nord havien advertit que un «cercle homosexual» operava entre els Serveis d'In-

formació britànics, i entre els noms que hi aparegueren figurava el de Maurice Oldfield.

Al mes de març de 1980 l'agent protagonitzà un incident en un bar-restaurant de les rodalies de Belfast. Un client del bar es queixà que Oldfield, que estava bevent al local, l'havia seguit fins al lavabo. Hi acudí la policia a requeriments del propietari del bar. Però, quan es produí l'incident del lavabo, l'agent era ja objecte d'una investigació per part dels mateixos Serveis de Seguretat i de la policia, ja que els membres de la seua guàrdia personal havien informat que Oldfield rebia moltes visites de nois joves al seu pis de Londres, a les rodalies del Parlament de Westminster.

Entre els visitants figuraven alguns cambrers espanyols, que pujaven a dur-li menjar del restaurant. Al juny de 1980 l'agent deixava el seu càrrec de coordinador de seguretat a Irlanda del Nord. El govern en ple se n'havia asabentat i ell havia presentat la dimissió. Mentre es duia a terme la investigació sobre les relacions sexuals de l'agent i les possibles implicacions de tot això en la tasca secreta que se li havia encarregat, Oldfield era víctima d'un càncer que el dugué a la mort al febrer de 1981. Segons testimonis, el darrer any de la seua vida fou un autèntic «calvari», i abans que se li diagnosticés el càncer, l'agent es trobava ja malalt, i angoixat, per la investigació que s'havia obert sobre la seva vida privada.

El cas de Maurice Oldfield gravitava sobre la premsa britànica com un escàndol fins que s'aclarís. Ara, sis anys després, s'han donat les oportunes explicacions i el cas d'Oldfield ha generat un seguit de revelacions sobre la tasca dels Serveis d'Informació britànics a Irlanda del Nord en la dècada dels anys 70. El cas d'Oldfield no és el primer que barreja espionatge i homosexualitat dins de la tasca secreta dels Serveis d'Intel·ligència britànics. El seu nom ara s'afegeix al de Burgess o Blunt. L'MI5 i l'MI6 havien proveït d'escàndols la premsa britànica. Amb el cas d'Oldfield els diaris ja n'han tingut la «ració» que els toca abans d'entrar en campanya electoral. Això, si no salta abans algun que altre agent dels Serveis d'Intel·ligència, la conducta del qual no s'ajuste a la moral victoriana de la qual encara fan ostentació alguns polítics. Pel que fa a la sospita generada de si l'homosexualitat d'Oldfield hagués pogut arriscar la seguretat dels serveis d'informació, la primera ministra ho aclarí fa pocs dies davant el Parlament: no.